

Bloot of naakt?

27 januari 2013

Begroeting

Welkom in de Ekklesia, in deze gespreksviering.

Wie je ook bent, waar je vandaan komt, waar je naar toe gaat....

Welkom, of je je warm aangekleed hebt én je warm voelt,

Of dat je je koud en naakt voelt, ondanks je warme kleding.

Welkom

Overweging

Niet meer alleen...

Samen waren zij Adam en Eva in het paradijsverhaal; samen mens.

Zij waren naakt.

Twee naakte mensen, onbevangen als kinderen.

Zij schaamden zich niet voor elkaar.

Zij mochten van alles genieten, van al het goede in de paradijsstuin: de vruchten, de dieren, van elkaar...

Zij hadden niets te verbergen. Hun anders zijn vormde géén kloof.

Dan verschijnt de slang ten tonele, vol listigheid en bedrog.

Hij zet de mens aan tot het eten van de vrucht, met de belofte, dat hun ogen open gaan én zij als God zullen zijn.

En inderdaad: hun ogen gaan open, zodanig, dat zij merken, dat zij naakt zijn en zich met vijgenbladeren voor elkaar verbergen.

Naakt zijn vormt nu een bedreiging.

Ineens zien de twee, dat zij anders zijn.

Onderlinge vervreemding doet haar intrede.

Tegelijkertijd ontwaakt angst voor God.

Zo sterk, dat ze zich voor Hem verbergen.

Naaktheid, als metafoor voor vervreemding, afstand, kwetsbaarheid.

Op jezelf teruggeworpen worden...

Vanaf nu is er een keuzemoment voor de mens: wil je in relatie met God én met de ander leven?

Leven in eenheid, een levensopdracht, waarvoor we kunnen kiezen...

In de voorbereidingsgroep hebben we elkaar de vraag gesteld: "Wanneer, voel jij je naakt? (behoudens in sauna of hammam), al dan niet in de Ekklesia?"

De antwoorden variëren:

Ik voel me naakt, als ik mijn zielenroerselen wil delen met een ander en de ander geeft aan, me op géén enkele manier te begrijpen, te willen/kunnen begrijpen....

Ik voel me naakt, als ik in goed vertrouwen pijn/geluk gedeeld heb en dit via/via afbrekend terug hoor, overgoten met een veroordelend sausje...

Ik voel me naakt, als ik het zou moeten hebben over de dingen, die niet goed gaan in mijn leven; mijn duistere kant.....

Wordt hier angst voelbaar?

Angst voor de slang, voor list en bedrog? Hier in de Ekklesia?

Angst, om niet begrepen te worden, veroordeeld, afgedaan te worden?

Angst er niet te mogen zijn met mijn/onze donkere kanten?

Angst, om mezelf/onzelf te zijn, als pure mens, zonder masker om me achter te verschuilen, zonder bunker om in weg te kruipen....

Durven wij het aan, met elkaar te delen, wat ons lief is, wat ons pijn doet, wat ons beweegt?

Durven wij het aan, onszelf te geven, bloot en onomwonden?

In gesprek gaan met de ander, hier in deze geloofsgemeenschap: de Ekklesia?

Te groeien aan elkaar; jezelf te laten zien?
Een keuzemoment ook hier!
Mens ...waar ben je?

Voorbeden:

Laten wij bidden voor elkaar én voor onszelf;
dat wij vertrouwen hebben in elkaar.
In gesprek over onze lichte én donkere kanten.
Dat wij durven delen met elkaar.
Dat het Licht wordt met elkaar.

....

Laten wij brood breken en wijn delen,
in het besef, dat wij mogen zijn, zoals wij bedoeld zijn.
Anders....zo mooi anders!

Slotgedicht: KERK ZIJN

Er leefde eens een mens
Zó als mens, dat we er nu nog over praten.

Een mens zó in relatie met zichzelf en met anderen,
Dat er sprake was van God.

Die mens gaf warmte af, zoals Licht dat doet
En men kwam zien en voelen.

En verlangden er te leven, volgens die mens
In goddelijke werkwoordsvorm.

Zij deelden alles met elkaar en werden Warm en Licht.
En deden Recht en trokken onweerstaanbaar mensen aan.

Ze waren bij elkander onder dak en braken het brood van hun leven,
In de kracht en de geest van de Grootste Gemene Deler.

Zo'n mens van Licht en warmte worden wil ik wel,
Een mens van God zijn, lijkt mij wel.
Volgens die Mens lúkt het wel.

(uit Tegenspeler van Vera Huijgen)